

A photograph of a forest floor. In the foreground, a small, weathered wooden statue of a man with a beard and a hat sits on a log. The background is a dense forest with tall trees and sunlight filtering through the canopy, creating a dappled light effect on the forest floor. The overall tone is natural and serene.

Wellamo Penger

Pirre - metsän kätkemä

Pirre – metsän kätkemä
(... tarina jatkuu vielä...)

Hyvä lukija,
kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.
Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä 😊

Wellamo Penger

<http://wellamo-penger.jimdo.com/>
<https://www.facebook.com/Pirresarja/>

Pirre – metsän kätkemä
(... tarina jatkuu vielä...)

Wellamo Penger

© 2017 Wellamo Penger

2. painos

Kansikuva © Wellamo Penger

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978-951-568-165-2

Sisällysluettelo

Aluksi

Luku 1 – Sotasilla

Luku 2 – Juhis

Luku 3 – Mökillä

Luku 4 – Kotiinpaluu

Luku 5 – Feikki juttu

Luku 6 – Mara

Luku 7 – Usmalius

Luku 8 – Näkymättömänä

Luku 9 – Lehmuspuron kartano

Luku 10 – Kylmä viima

Luku 11 – Syvintä syksyä

Luku 12 – Ensilumi

Luku 13 – Teatteriin

Luku 14 – Tule joulu kultainen...

Luku 15 – Pelastus

Luku 16 – Kuusta etsimässä

Luku 17 – ... Ja joulu saapuu

Aluksi

Kallioseinät kiilsivät tumman kosteina soihtujen valossa. Soihtuja oli kuitenkin niin harvassa, että ne valaisivat vain lähiympäristönsä valon kantamatta juuri metriä kauemmaksi. Vaimea hengityksen ääni oli ainoa asia, joka kertoi luolassa olevan elämää. Silmän totuttua pimeään luolan seinämien vierustoilla saattoi lähinnä vain aavistaa eläviä olentoja. Ne eivät olleet kuitenkaan ihmisiä, vaan sellaisia, joita ihmiset näkevät pääasiassa vain satukirjoissa – keijuja, tonttuja, maahisia, mettisiä sekä jokunen vetehinen ja peikkokin oli eksynyt joukkoon. Luolan kauimmaisessa nurkassa istui yksinäinen hiisi vähän erillään muista.

Raahustavat askeleet kaikuivat luolan toisesta päästä. Kookas kiusanhenki kulki pitkin luolaa jättäen astiastaan sinne tänne kuivattua kalaa tai lihaa sekä sitkeää tontturieskaa. Tontturieska oli pilaantumatonta, tonttujen salaisen reseptin mukaan valmistettua proteiinipitoista leipää. Mistä kiusanhenki oli saanut sitä, oli arvoitus. Se jakoi syötävät nopeasti ja poistui välittömästi sinne, mistä oli tullutkin. Ensimmäiset ruoanjakajat olivat päässeet hengestään, mutta surmatöitä seurannut ravinnoton kausi sai vankeina olevat luonnonkansalaiset hillitsemään itsensä ja odottamaan, mitä tuleman piti.

- Mistä tuo roikale on saanut tontturieskaa? yksi tontuista murisi haukatessaan rieskan palasta.

- En tiedä enkä halua edes kuvitella, toinen vastasi synkästi.

- Miten te jouduitte tänne? kolmas tontuista kysyi vieressään istuvalta maahiselta.
- Ainoa asia, jonka muistan, on kova kohina ja sitä seurannut tuuli... Sitten heräsin täältä, maahinen selitti matalalla äänellä.
- Muistan miettineeni, ettei kaikki ole kunnossa. Ympäristössä oli jotakin kummallista, yksi mettisistä kertoi hymisevällä äänellään.
- Sama täällä, kuului vähän kauempaa ja myöntävä hyminä vallitsi luolassa hetken, kunnes luolaan laskeutui jälleen painostava hiljaisuus.

Syötyään olennot vaipuivat äänettömään odotukseen. Mittaamattomalta tuntuvan ajan jälkeen he havahtuivat epämiellyttävään tunteeseen. Luolassa liikkui jokin puis-tattava ja ihokarvat pystyyn nostava. Luonnonkansalaiset terästäytyivät varuilleen virittäen kaikki aistinsa valppaiksi. He odottivat... ja odottivat, kunnes jäätävän kylmä viima pyyhki läpi luolan tuoden mukanaan vaimeana alkaneen, koko ajan voimistuvan ja lopulta korvia särkevän kohinan. Kohinan keskeltä saattoi erottaa sanat: - Se alkaa... Valmistaudu...

Kohinan vaimennuttua luolan olosuhteet palautuivat ennalleen. Luonnonkansalaiset katsoivat toisiaan soihtujen valaisemassa, lähes pimeässä luolassa. Heillä oli ikävä aavistus, mitä äskeinen oli tarkoittanut.

- Se ei tainnutkaan olla keksittyä, muuan mettisistä totesi.
- Ei – näyttää siltä, että se tosiaan tapahtuu, hänen vieruskaverinsa myönsi synkästi.

- Meidän täytyy yrittää vielä kerran – emme saa antaa periksi, kookkain tontuista sanoi ja nousi seisomaan.

Ja kuin yhteisestä sopimuksesta olennot nousivat ylös ja alkoivat tutkia luolan seinämiä uudelleen. Ehkä he löytäisivät ulospääsyn tai keksisivät jonkin keinon päästä ulos luolasta ehkäistäkseen tapahtumat, jotka näyttivät väistämättömiltä.

Luku 1 – Sotasilla

Kesälomaa oli eletty jo yli puolen välin – kesäkuu oli mennyt ja heinäkuukin jo hyvässä alussa. Pirren kesä juhannukseen asti kului Maran kanssa ennen hänen ja hänen vanhempiansa lähtöä Yhdysvaltoihin. Mara palaisi takaisin Lehmussalmelle vasta elokuun alussa, joten Pirren ja Maran välinen kanssakäyminen tapahtui lähinnä netin välityksellä. Mara oli luvannut lähettää perinteisiä postikortteja eri kaupungeista ja Pirre oli raivannut tilaa niille ilmoitustaulultaan. Sen lisäksi Pirre oli juhannuksen jälkeen viikon Hannan ja hänen vanhempiansa kanssa Espanjassa. Hanna lähtisi heinäkuun alussa Saksaan hoitamaan veljensä lapsia ja viipyisi siellä lähes koko heinäkuun. Jereä Pirre näki sentään kesäkuisen koripalloleirin jälkeen lähes päivittäin eikä tuntenut itseään aivan yksinäiseksi.

Kertun ja Kallen vauva oli syntynyt kesäkuun ensimmäisellä viikolla. Kaapo oli Kertun ja Kallen esikoinen ja he molemmat olivat hieman tottumattomia lasten hoidossa. Niinpä Pirre auttoi kesäkuussa tarvittaessa Kerttua vauvanhoidossa sekä heidän kotinsa alakerrassa sijaitsevassa keramiikkapajassa. Heinäkuussa Pirren oli tarkoitus sijaita kolmen viikon ajan Jyväskylän keramiikka- ja lahjatarvaliikkeessä Suvia, joka oli Kertun liikekumppani. Hänelle jäi lopulta parisen viikkoa varsinaista lomaa ennen opiskelujen alkua. Niistäkin osan hän epäili kuluvan Kertun vauvanhoitoapuna. Heinäkuun puolivälissä Kerttu ja Kalle lähtisivät Kallen kotiseudulle Itä-Suomeen, jolloin Pirren ei tarvinnut elää vauvanhoitovalmiudessa.

Pirre lepäili sängyllään jalat seinää vasten – koko päivä jalkojen päällä väsytti. Heinäkuun ensimmäinen viikko ja Pirren ensimmäinen työviikko Jyväskylän liikkeessä oli pulkassa. Suvi oli ollut heidän apunaan kuluneella viikolla, mutta kahden seuraavan viikon ajan heidän täytyisi selvitä Millan kanssa kahdestaan. Milla opiskeli Jyväskylän yliopistossa englantia ja ruotsia. Hän oli ollut Kertun ja Suvlin liikkeessä juhannuksesta alkaen ja olisi siihen asti, kunnes yliopiston lukuvuosi syyskuun alussa alkaisi. He kolme tulivat mainiosti toimeen keskenään – Suvi, Milla ja Pirre. Pirre piti muutenkin työstään liikkeessä, sillä hän sai olla tekemisissä erilaisten ihmisten kanssa, pääsi käyttämään kielitaitoaan ja sai työskennellä kauniiden esineiden keskellä.

Pirre oli vajoamaisillaan uneen ja kuuli alkavan unen läpi puhelimensa soivan ja luuli hetken sen olevan taustamusiikkia diskossa, jossa hän tanssi Maran kanssa. Soitto kuitenkin voimistui ja muuttui vaativammaksi havahduttaen Pirren todellisuuteen. Hän otti puhelimen ja pyrki istumaan, muttei päässyt, sillä jalat eivät totelleet.

- Apua, mitä mulle on tapahtunu? Pirre mutisi puoliunessa puhelimeensa avattuaan jo linjan.

- Haloo, puhelimesta kuului Jeren ääni. - Pirre, ootko sä siellä?

- Juu, täällä ollaan... Mun jalat ei vaan tottele mua.

- Mitä sä höpiset? Ootko sä pulassa?

- Mä oon ihan täysissä ruumiin ja sielun voimissa. Mun jalat vaan oli seinällä.

- Niinpä – kuinkas muuten. Sehän on ihan normaalia. Mä aattelin pyytää sua leffaam, mutt pystytköhän sä, jos sun jalat on seinällä.
- Enköhän, vaikka raskas työviikko vaatiikin veronsa. Eikä ne oo enää seinällä – mä otin ne jo pois sieltä.
- Töissä mäkin oon ollu, mutten sentään puhu noin levottomia enkä ripustele jalkoja seinille.
- Hego vaan sullekin – moneltaks mä tuun hakemaan sua?
- Me sovittiin toisten kans puol seiskalta leffateatterin edessä.
- Mä tuun sitt kuuden hujakoilla teille. Mikä leffa?
- En mä muista nimee, mutt jokin seikkailujuttu.
- Mitäpä sitä suotta nimiä muistelemaan – tärkeintä on, ett tietää minne on menossa, Pirre keljuili vuorostaan Jerelle ja lisäsi nopeasti ennen kuin Jere ehti vastata: - Nähdään.

Pirre sulki puhelimen ja katsoi samalla kelloa. Viisi – hän ehtisi hyvin syödä ennen Jerelle menoa. Hän meni alaker-taan katsomaan, oliko äiti ruoanlaitossa ja tarvitsiko hän mahdollisesti apua. Äidillä ja isällä alkoi kesäloma – neljä viikkoa lomaa edessä.

- Pirre – hyvä, kun tulit. Voisitko kattaa pöydän? äiti kysyi, kun Pirre astui keittiöön.
- Jep. Mitä ruokaa? Millaiset lautaset laitetaan?
- Uusia perunoita ja grillattua makkaraa salaatin ja tuoreen patongin kera, äiti kertoi kaataessaan perunoista vettä. - Käytkö vielä sanomassa toisille, että tulevat syömään. Isä on autotallissa sekä Jose ja Ada luultavasti huoneissaan.
- Käskystä kapteeni, Pirre vastasi ja lähti suorittamaan annettua tehtävää.

Ada sekä Jose ja Sirja olivat yllätyksellisesti omissa huoneissaan kuten äiti sanoi, mutta autotalli oli tyhjä. Pirre meni autotallin kautta pihalle etsimään isäänsä, mutta pihallakaan ei näkynyt ketään. Minne ihmeeseen isä oli mahtanut mennä? Kuullessaan Jeren pihasta puhetta Pirre meni pensasaidan viereen ja kurkisti sen yli naapurin pihaan. Siellähän se kadonnut lammas keskusteli antaumuksella Jeren isän ja Jyrkin kanssa.

- Päivää, Pirre tervehti miehiä. - Iskä, ruoka on valmista.
- Tulen ihan pian, isä lupasi jatkaen juttelua.
- Niin varmaan, Pirre tuumi itsekseen ja meni takaisin sisälle.

Hän ilmoitti äidilleen pestyään kädet:

- Adalle, Joselle ja Sirjalle on sanottu. Iskä oli Jeren pihassa ja sano tulevansa pian eli aikaisintaan puolen tunnin päästä.
- Sanoiko isä tulevansa puolen tunnin päästä?
- Etkö sä kuuntele? Se sano tulevansa pian, mutt tiedäthän sä mikä on iskän pian.
- Hmm-m... Mitä sinä sanoit puolesta tunnista? äiti ihmeteli vielä hetken kuluttua.
- Sä et oo nyt kartalla – unohda koko juttu.
- Enpä taida olla... Onneksi loma alkaa, äiti myönsi ja meni ottamaan itsekin perunoita lautaselleen.

Hetken päästä Ada tuli keittiöön Sirja ja Jose perässään. Sirja oli tulevan lukuvuoden abiturientti ja suoritettuaan lukion hän aikoi pyrkiä sosiaalialalle – erityisesti työ nuorten parissa kiinnosti häntä. Luonteeltaan hän olikin rau-

hallinen ja vakaa olematta kuitenkaan tylsä ja tulisi todennäköisesti pärjäämään mainiosti nuorten kanssa. Pirren vanhemmat olivat tyytyväisiä, että Jose seurusteli niin järkevä ja rauhallisen tytön kanssa – se rauhoitti huomattavasti Josen elämää. Pirre ja Ada tulivat myös hyvin toimeen Sirjan kanssa. Erityisesti Ada tukeutui häneen – varsinkin silloin, kun siskoksilla oli erimielisyyksiä keskenään.

- Pohjois-Afrikassa on taas teurastettu toista sataa ihmistä, Ada totesi ruokalautasensa äärestä.

Hän oli innostunut koulun keväisen sanomalehtiprojektin myötä seuraamaan uutisia ja ilmoitti perheelleen säännöllisesti, mitä maailmalla tapahtui. Valitettavasti hänen raportoimansa uutiset olivat nykyään pääasiassa ikäviä. Maailmalla ei mennyt kovin hyvin eikä ikäviä uutisia tarvinnut etsiä, sillä tiedotusvälineet suorastaan tulvivat niitä.

- Teurastettu? Sinä käytät kamalia ilmaisuja. Minkä vuoksi? äiti kauhisteli.

- Kyllähän se ihan selvää teurastusta on, jos puolustuskyvyttömiä surmata. Eikä ne terroristit tarvii mitään erityistä syytä – niille ihmishenki ei oo minkään arvoinen, Ada tuhahti. - Sen lisäksi Ebola leviää eikä Ukrainan selkkauskaan näytä laantuvan. Ja monessa maassa käydään sisällissotia. Huumekartellit jyllää ja talousrikolliset porskuttaa...

- Aamen. Olemme saaneet Adan uutiskatsauksen, Jose tuumi lakonisesti keskeyttäen Adan luettelon. - Kuuluuks maailmalle mitään positiivista?

- Kyllä varmaan jotain, mutt mua ei kiinnosta julkkisten hääät ja vauvauutiset, Ada tokaisi.
 - On totta, ett ikäviä uutisia on nykyään tosi paljon, Sirja totesi puolustellen Adaa.
 - Tai sitt niihin vaan kiinnitetään enemmän huomiota, Jose kuittasi.
 - Kyllä niitä on enemmän kuin ennen. Ihmiskunta on tullu hulluks, Pirre kommentoi.
 - Muistetaan sitten olla tyytyväisiä, että meillä on asiat hyvin eikä marmateta turhista, kun maailmassa on niin paljon kärsimystä, äiti muistutti.
- Keskustelu siirtyi lopulta kesätöihin ja tulevaan syksyyn sekä Sirjan tuleviin ylioppilaskirjoituksiin.

Ensimmäisenä keittiöstä poistui Ada.

- Mä meen Ninan kans tallille auttamaan leirivalmisteluis-sa, hän kertoi lastatessaan astioitaan koneeseen.
- Milloinkas se ratsastusleiri alkoikaan? äiti tiedusteli.
- Maanantaina ja loppuu perjantaina. Mä oon sitt yötä siel-lä enkä tuu käymään välillä kotona, jos et satu muista-maan.
- Aha – tuleeko Ninakin sinne?
- Tietty se tulee. Terve sitt – voi mennä myöhään, Ada huikkasi keittiön ovelta.
- Sä olisit voinu lahjottaa leirirahat maailman nälkää nä-keville, Jose kiusasi Adaa saaden vastaukseksi kansainvä-lisen käsimerkin ennen kuin Ada katosi keittiön oviaukos-ta.
- Taivas tuota tyttöä, äiti huokaisi. - Viimeistään kymme-neltä kotona!

Ainoa vastaus oli ulko-oven kolahdus.

- Mahtoikohan se tyttö edes kuulla, äiti epäili ja nousi myös pöydästä.
- Laita sille varmuuden vuoks viesti, Pirre ehdotti. - Mun täytyy kans mennä – lupasin olla Jerellä kuudelta.
- Mihinkäs sinä olet menossa? äiti ihmetteli.
- Mähän sanoin, ett Jerelle... ja siitä sitt kavereiden kans leffaan, Pirre selitti ja nousi pöydästä.
- Sä saat rauhallisen lomanaloittajaiskoti-illan, kun me mennään Sirjalle yöks. Iskä on kuitenkin koko illan autotallissa, jos vanhat merkit pitää paikkansa, Jose virnisti.
- Niinhän siinä taitaa käydä. Taidanpa käyttää illan työhuoneen siivoamiseen, äiti totesi ja muistutti Pirreä: - Tuulehan kohtuulliseen aikaan kotiin – ennen puolta yötä!
- Juu juu, Pirre huikkasi ja meni ulos ja pyörävarastoon hakemaan pyöräänsä.

Jereä ei näkynyt pihassa eikä portilla, joten Pirre jätti pyöränsä seinän viereen ja meni soittamaan ovikelloa. Usean rimpautuksen jälkeen hän kuuli askeleet, jotka pysähtyivät ulko-ovelle.

- Pitihän se arvata. Kukaan muu ei rääkkää meidän ovikelloa niinku sä, Jyrki tokaisi entiseen tapaansa ja päästi Pirren sisään.
- Eiks se oo hyvä, ett siitäkin soitetaan välillä karstat pois.
- Just joo, Jyrki tuhahti ja meni keittiöön.
- Jere on varmaan yläkerrassa? Pirre varmisti, mutta kun vastausta ei kuulunut, hän harppoi yläkerran portaat ja koputti Jeren huoneen ovelle.

Hetken odotettuaan Pirre avasi oven ja huomasi, että huone oli tyhjä. Hän katseli ympärilleen ja huhuili Jereä, muttei saanut vastausta. Niinpä hänen ei auttanut muu kuin

Pirre tutustuu kesän lopussa Lehmuspuron kartanon nuorimpaan poikaan. Räiskyvän alun jälkeen tuttavuus tasoittuu ja Kartanon nuorimmaisesta ilmenee lopulta erikoisia asioita.

Samoihin aikoihin Pirre löytää jälleen kaksoisvoimauttimen, joka tuo epämiellyttävät valuat hänen elämäänsä. Jeren isovelji saa lopulta tietää, mitä kummalliset tapahtumat tarkoittavat sekä miten ne liittyvät Pirreen ja hänen ystäviinsä.

Ihmisen toiminnan vahvistama Paha lisää kieroksia. Kätyreiden määrä lisääntyy ja luonnonkansalaisia häviää eikä Pirrekään ole enää turvassa. Taistelu voimauttimista kiihtyy.

Joulu tulee tänäkin vuonna, mutta millainen joulu?

Kirja on sarjan kolmas osa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi